

Jerusalem udfordrer unge danskere

Inger-Lisbeth Vestergård Andersen er volontør i Jerusalem i foråret 93. Efter at have boet forskellige steder i Jerusalem, lykkedes det at leje en lejlighed, der har en enestående beliggenhed lige ved muren til Den gamle By, mellem New Gate og Damaskus Gate. Her byder Inger-Lisbeth velkommen.

Huset, hvor Israelsmissionens volontør nu bor i stueetagen. Fra sommeren 93 vil Caspari Centrets volontør også bo her, således at udgifterne for Den danske Israelsmission ikke bliver væsentligt større end tidligere.

– Ens identitet, at man er kristen, bliver vakt i Israel – om man vil det eller ej. Man lever i et jødisk miljø, og man bliver mindet om de »kristne« steder, når man er på tur. Så selv om man ikke hjemmefra har megen kontakt med kristendom eller kirken, kan noget gå op for en, som man har glemt eller fortrængt derhjemme. Landet Israel udfordrer. Det samme gør byen Jerusalem.

Det er Inger-Lisbeth Vester-gård Andersen, der siger det i en snak i Jerusalem. Hun er Israelsmissionens volontør i dette forår. Først sendte hun en ansøgning om at blive volontør i Haifa i efteråret 92. Det fik hun afslag på, fordi der skulle bruges to, og der var to andre til det job. Men det afslag forhindrede hende ikke i at drage til Israel, hvor hun var volontør i en kibbutz i Galilæa. Og snart efter fik hun at vide, at stillingen som volontør i Jerusalem stod åben for hende i foråret 93. Så efter juleferien i Danmark tog

hun igen afsted – denne gang op til Jerusalem.

– Selv om jeg har været med i evangeliserende arbejde i Danmark, både i den missionsforening, jeg kommer fra, nemlig Luthersk Mission, og i gymnasietiden i KFS i Tarm, så har jeg aldrig været i en kristen sammenhæng, hvor der kommer så mange »kirkefremmede« til kristne aktiviteter som her i Jerusalem. Det er en fantastisk udfordring. Også for en selv. Man bliver tvunget til at sætte ord på sin tro, konstaterer Inger-Lisbeth.

Hun giver ikke indtryk af, at det er træls at bage kager til besøgende i præsteboligen eller passe Stephan, præstefamiliens yngste. Det frigør nogle kræfter for præstefamilien. Det er sådan set ikke anderledes end i ethvert andet kristent arbejde. Tingene fungerer bedst, hvis alle kan se sig som brikker i en stor sammenhæng. Alligevel er hun glad for, at hun som Israelsmissions volontør også

har kontakt til andre unge danskere, som blandt andet arbejder på forskellige institutioner i Jerusalem.

– Og det forhold, at Israelsmissionen nu har lejet en lejlighed tæt ved den gamle bymur i Jerusalem, hvor jeg nu bor, giver nogle nye muligheder for arbejdet. Når de andre unge danskere er på tur i byen, sker det ikke så sjældent, at de dropper indenfor og får en kop kaffe. Om tirsdagen har vi lavet et lille sangkor, som øver på Det Finske Center sidst på eftermiddagen. Derefter går vi hjem til mig i min lejlighed, hvor vi spiser sammen. Og så tager vi i samlet flok op til familien Skjøtt på French Hill til åbent hus eller bibelaften, som Jens-Arne Skjøtt leder. Til korøvelsen er vi nu et sted mellem 10 og 15.

– Og hvis det går, sådan som Jens-Arne Skjøtt og jeg har talt sammen om, så vil vi lave en bibelgruppe hos mig hveranden torsdag for de folk, som kom-

mer i Menighedsskolen. I Menighedsskolen, som Jens-Arne Skjøtt leder, kommer unge danskere, der hjemmefra er vant til at komme i kristne sammenhænge, og som også har en vision om, at der er store muligheder for at møde danskere med evangeliet her i det såkaldte Hellige Land. For øjeblikket er der nok til at danne en bibelgruppe, hvor vi kan hjælpe hinanden med de problemer, som vi møder i fremmede omgivelser.

– Når de såkaldte »kirkefremmede« kan åbne sig og er parate til at lade sig udfordre i Jerusalem, skulle det da bare mangle, at vi andre ikke også var villige til at åbne os og lade os udfordre som kristne, når vi i kortere eller længere tid lever i den by, hvor Jesus levede sine sidste dage, hvor han døde, men også opstod.

– Han lever også her, hvor vi unge danskere nu lever, slutter Inger-Lisbeth.

kk-h